

slag, en Cyklistforening her i Kjøbenhavn, men jeg tror, at den store Befolkning ude omkring i Landet ikke føler nogen Trang til Loven. Jeg tror derfor fremdeles, at der ikke er nogen Grund til en almindelig Lov. Hermed er ikke sagt, at jeg skulde kunne have noget at indvende mod en Lov, som fastsatte visse almindelige Regler, gældende for hele Landet, nemlig Regler af en saadan Beskaffenhed, at man ikke vel kunde tænke sig, at der kunde være særlige Forhold, som talte mod deres Anvendelse paa et enkelt Sted. Men naar jeg skal kunne tiltræde en saadan Lov, maa der tillige være givet Bestemmelser om, at man i Politivedtægterne kan give Detailbestemmelser efter det Behov, som gør sig gældende ved de lokale Forhold. Tingen er jo nemlig, som jeg i øvrigt anførte ved 1ste Behandling, at vi her have at gøre med Færdslen paa de almindelige Færdssveje, Hovedveje og mindre Veje, og den store Del af Cyklister, som færdes der, er dem, der benytte Cyklen som Befordringsmiddel. Saadanne Cyklister findes i Mængde ude omkring i Landet, de have hjemme paa selve Stedet, og det gælder da om i Politivedtægterne at regulere Forholdet mellem dem og andre vejfarende paa samme Maade, som det hidtil har fundet Sted i Politivedtægternes andre Vejbestemmelser. Der vil man vel vide efter de lokale Forhold at varetage saavel de hjemlige Cyklisters som de hjemlige kørendes, gaaendes og ridendes Tarv. Men ved Siden af disse Cyklister er der dem, som komme langvejs fra, dem, der drive Cyklekørsel som Sport, Folk, som ture omkring i Landet paa Cykle, og det er jo særlig Folk fra Hovedstaden. Det er nærmest dem, som ønske at faa en Lov paa dette Omraade. Men naar Sportsmændene ikke blive paa deres eget Territorium, men ville drive deres Sport paa Vejene, maa de finde sig i at blive undergivne de samme Regler, som man anser for hensigtsmæssige i Forholdet mellem de vejfarende, der benytte Vejene alene til Færdselsveje. Det Standpunkt, Udvalgets Flertal har indtaget, er at ville have en almindelig Regel, indeholdende Fællesbestemmelser for hele Landet, og samtidig dermed vil man afskære Adgangen til ved Politivedtægterne at træffe en særlig Ordning, hvor særlige lokale Forhold gøre en saadan nødvendig, noget, som jeg efter det før anførte ikke kan billige. De almindelige Bestemmelser, man vil give, turde dog paa enkelte Punkter komme ud over det naturlige, thi det vilde være naturligt at tage Hensyn til de

særlige Forhold. I alt Fald anerkendes det jo i de af Flertallet stillede Ændringsforslag, at der kan tages særlige Hensyn. Jeg skal saaledes nævne Ændringsforslag Nr. 2, hvor der skelnes imellem Kjøbenhavn, Købstæderne, Handelspladserne og de købstadlignende Landsbyer paa den ene Side og det øvrige Land paa den anden. Der ligger heri en Anerkendelse af, at de lokale Forhold paa dette Omraade spille en vis Rolle. Men man kan i Virkeligheden ikke blive staaende herved — saaledes som det ogsaa er blevet anført af Mindretallets Ordfører — man kan ikke slaa Kjøbenhavn, Købstæderne, Handelspladserne og de købstadlignende Landsbyer sammen. Forholdene ere alt for forskellige til, at der kan gælde de samme Regler overalt. Giver man almindelige Regler, gør man Uret til den ene eller den anden Side, og saa blive Reglerne dog ikke udtømmende. Thi naar man slaar de købstadlignende Landsbyer sammen med Handelspladserne og Købstæderne, skulde man altsaa der forholde sig paa samme Maade som i Købstæderne, og ved Købstæderne tænker man naturligvis kun paa den egentlige Bygrund, men ikke paa Købstadmarkerne, hvor Landevejen gaar og mange Gange strækker sig temmelig langt. Men saa vil jeg spørge, hvilken Regel skal da gælde for Strandvejen, Gamle Kongevej, Falkoneralleen og disse mange andre Steder, som ikke falde ind under Købstæder og købstadlignende Landsbyer? Det er jo imidlertid en Mangel, som kunde afhjælpes. Men i det hele taget mener jeg, at man ikke paa denne Maade kan give fælles Regler i det Omfang, som det her er sket.

Jeg skal tage en ret ejendommelig fælles Regel, som er given, og paavise, hvilken Betydning den vil faa, saa snart man siger, at hvad der ikke staa i Loven, kan heller ikke staa i Vedtægterne. Det hedder i Ændringsforslaget Nr. 2, at „langsom Kørsel paa saadanne Steder kan paabydes.“ Deri ligger altsaa indirekte, at paa alle andre Steder, ogsaa i Kjøbenhavn og i Købstæderne o. s. v., kan langsom Cyklekørsel ikke paabydes, naar det ikke er i stærkt befærdede Gader, med andre Ord, man kan køre lige saa hurtig, som man vil. Det samme gælder, naar vi tage Mindretallets Ændringsforslag under Nr. 4, der bestemmer, at Kørsel med Bicykler, indrettede til 2 Personer, ikke maa foregaa med større Hastighed end 3 Mil i Timen. Det ærede Medlem (Scharling) omtalte selv, at det var Jærnbanehastig-